

Із літопису

Ігор Павлюк

З лісу-пралісу, з діда-прадіда
Ми із дому Додому тягнемось.
І не знаємо, як назватися —
Чи землянами, чи бродягами.

Триста років іга монгольського.
Триста років іга московського.
Сплять літаючи наші голови
Деся між Місяцем і Підковою.

Триста років палено й колото.
Триста років — чортом по білому!
Заіржавіли сніг і золото
На Україні — в полі вільному.

Причепивши орден "За мужество",
Хтось із нас бив би салом ворога —
За Петрів батіг, за заможество
Катерини й степу просторого.

Проклинав би вождів, навальників
І жалів би себе, хар-рошого!
Є калина і плач ковалика
Під небес голубою рожею...

Бо і ми, бо і ми запрошені
На весілля Сонця і Місяця...
Триста років — пісні хорошої,
Вітру й зір, що у душах бісяться!